ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **N. T. H.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č. j. 8 A 175/2016 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou ze dne 27. 9. 2016 domáhal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ochrany proti nečinnosti správního orgánu, kterou spatřoval v tom, že na velvyslanectví České republiky v Hanoji podal dne 17. 2. 2016 žádost o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců“), o které nebylo rozhodnuto odpovídajícím způsobem. Žádost dle žalobního tvrzení podal bez registrace v systému VISAPOINT a mimo vymezené úřední hodiny, současně požádal o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému VISAPOINT v úředních hodinách. Žalovaný namítal, že rozhodnutím ze dne 9. 11. 2016, č. j. OAM-13371-11/ZM-2016, žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu odložil podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), neboť z ní nelze zjistit, kdo ji podal.

[2] Městský soud rozsudkem ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 A 175/2016 – 25 žalobě vyhověl. Tento rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 297/2016 – 74, a vrácen městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zavázal městský soud právním názorem, dle něhož k nečinnosti nedošlo, protože správní orgán vydal rozhodnutí o odložení věci a splnil tak svou povinnost o podání žalobce rozhodnout. Městský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 7. 9. 2017, č. j. 8 A 175/2016 – 60, kterým žalobu zamítl. V odůvodnění mimo jiné konstatoval, že ke dni jeho rozhodování byla povinnost správního orgánu zabývat se podáním žalobce splněna, neboť bylo vydáno rozhodnutí o odložení věci. Podle obsahu spisu žalobce nevyužil možnost napadnout rozhodnutí o odložení věci odvoláním.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce kasační stížností, v níž namítá vady řízení před městským soudem [kasační důvod dle § 103 odst. písm. d) s. ř. s.]. Tyto vady spatřuje v tom, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav v době vydání svého rozhodnutí (viz § 81 odst. 1 s. ř. s.), neboť rozhodnutí o odložení žalobcovy žádosti bylo zrušeno k jeho odvolání Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to k datu 25. 4. 2017. Tento fakt může být dle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 8 Azs 110/2017 – 31, významný pro posouzení, zda je správní orgán ve věci nečinný či nikoliv. Žalobci není známo, proč jeho odvolání a rozhodnutí o něm není založeno ve spise žalovaného, na jehož základě městský soud rozhodoval. Městský soud by měl doplnit dokazování a rozhodnout o věci znova. Žalobce proto navrhuje zrušení jeho rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[4] Z vyjádření žalovaného vyplynulo, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu a dále, že žalobce podal žalobu proti nečinnosti 26. 9. 2016, žalovaný odeslal soudu své vyjádření k žalobě se správním spisem dne 15. 11. 2016, takže v této době objektivně nemohl mít k dispozici odvolání žalobce proti rozhodnutí o odložení věci ze dne 14. 11. 2016. O tom, že je ve věci vedeno odvolací řízení správní, měl soud informovat zástupce žalobce. Z vyjádření žalovaného též vyplývá, že žádosti žalobce vyhověl. Žalobce dne 11. 10. 2017 zaměstnaneckou kartu, o niž žádal, od správního orgánu převzal.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Žalobce (dále „stěžovatel“) je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná.

[6] Vzhledem k tomu, že je nyní přezkoumáváno druhé rozhodnutí krajského soudu poté, kdy jeho prvé rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, posoudil Nejvyšší správní soud přednostně otázku přípustnosti kasační stížnosti v intencích § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. V té souvislosti ovšem nemohl přehlédnout povahu soudního řízení o

ochraně proti nečinnosti správního orgánu, v němž krajské soudy rozhodují podle skutkového stavu zjištěného ke dni jejich rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.) a ze skutkového stavu zjištěného k tomuto dni vychází i Nejvyšší správní soud (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46, citovaná judikatura je dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel namítá, že tento skutkový stav nebyl správně zjištěn, jestliže městský soud nevzal v úvahu skutečnost podaného odvolání proto opakovanému rozhodnutí o odložení věci a rozhodnutí o tomto odvolání. Vzhledem k datu uvedených skutečností se jedná o posouzení otázky, ke které se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení o kasační stížnosti nemohl vyjádřit, která ovšem zároveň může mít význam pro meritorní rozhodnutí v řízení o nečinnostní žalobě. Pro nepřípustnost opakované kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal podmínky a posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel svojí kasační argumentací reaguje na konstatování městského soudu, že ve správním spise, který byl žalovaným soudu předložen, nebylo obsaženo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o odložení jeho žádosti. Z toho dovozuje, že městský soud nesprávně zjistil skutkový stav věci. Je však třeba připomenout, že podle § 80 odst. 3 písm. b) a c) s. ř. s. musí žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu obsahovat vylíčení rozhodujících skutečností a označení důkazů, jichž se žalobce dovolává. Na žalobci tedy leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně skutečností, v nichž nečinnost správního orgánu spatřuje. Bylo tedy především na samotném stěžovateli, jehož navíc i v novém řízení o žalobě zastupoval advokát, aby městskému soudu sdělil a prokázal, že rozhodnutí o odložení jeho žádosti bylo zrušeno odvolacím správním orgánem.

[9] Ze spisu městského soudu vyplývá, že po právní moci zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu byl stěžovatel v písemném kontaktu s městským soudem, přesto neuvedl žádná skutková tvrzení, kterými by případně doplnil žalobu ze dne 26. 9. 2016. Přitom stěžovateli nic nebránilo v tom, aby městský soud o existenci rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 25. 4. 2017 informoval, případně mu toto rozhodnutí předložil, zejména když toto rozhodnutí sám považuje za stěžejní pro posouzení existence nečinnosti žalovaného. Městský soud oproti tomu splnil svou povinnost, předvídanou například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 1 Ans 6/2008 – 58, a to vyžádat si správní spis žalovaného. Žalovaný správní spis předložil logicky ve stavu, v jakém se nacházel v době jeho odeslání soudu (datum předložení spisu městskému soudu, jež žalovaný uvedl ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, odpovídá údajům ve spise městského soudu). Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy lze namítanou vadu zjištění skutkového stavu přičíst pasivitě samotného žalobce. Proto

Nejvyšší správní soud kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. shledal jako nedůvodný.

[10] Nad rámec shora uvedeného je namístě připomenout, že z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti i z obsahu správního spisu, který byl po vrácení od městského soudu po skončení řízení doplněn o aktuální dokumenty, vyplývá, že žádosti stěžovatele o zaměstnaneckou kartu, podané dne 17. 2. 2016 na zastupitelském úřadě v Hanoji, bylo vyhověno a stěžovatel zaměstnaneckou kartu dne 11. 10. 2017 převzal. Z hlediska účelu řízení podle § 79 a násl. s. ř. s. proto nemá řízení o kasační stížnosti pro stěžovatele prakticky žádný význam.

[11] Stěžovatelem uplatněný kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl v posuzované věci dán, a proto Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému; protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu